

bych pořád. Poslouchala muziku bez přestání, jen koukala na hvězdy se sluchátky v uších a snila, snila o tom, jaký bude zítřejší den a jaké další bláznivé věci zažiju. Koho poznám, koho uvidím, s kým se setkám po týdnech, po letech, kam se rozhodnu jet. Je až ironické, jak člověk vypadá zvenku a jaký je uvnitř. Jsem plná barev, jsem plná myšlenek, všechno v mé hlavě hraje zářivými barvami, ale já sama žiju černobílý život s doplňky růžové. Jak je to možné? Vypadám jako černá můra, jako když jdu na pohřeb, jak jednou řekla Nelinka, moje kamarádka: „Neber si tu tmavou rtěnku, nebo budeš už opravdu vypadat jako gotička.“ Jenže já to nevidím. Jako když ty barvy ve mně byly tak výrazné, že je ta černá nemůže pohltnout. To jsem zase odběhla, já ráda odbíhám a občas se vracím, a občas taky ne. Ale co bych dělala, kdybych se nebála? Nebyla bych tolik zodpovědná, možná bych si koupila jednosměrnou letenku a hledala, hledala sebe, hledala ten můj smysl. To moje poslání. Je to psaní? Jsou to čísla? Je to komunikace? Je to tanec? Je to sport? Pojďme TO společně hledat. Pojďme hledat, proč tu jsme a proč bychom tu měli být. Já už nechci jen přežívat, platit účty a počítat dny dovolené. Dovolené, kdy se cítím jako já, kdy cítím sama sebe. Víte, kdybych se nebála, byla bych všemi těmi barvami ve své hlavě. Nebyla bych na jednom místě déle než pár týdnů, objevovala bych a zkoumala, seznamovala se, potkávala, líbala a opouštěla. Já vím, je to divný, opouštění, vždyť to bolí! Proč bych to dělala? Cítit něco je pro mě tak strašně důležité, důležitější než jen stát na místě a čekat, čekat, co možná přijde. Já nechci čekat na osud, já mu chci jít naproti. Kdybych se nebála, letěla bych do LA hned teď, zaklepala na jedny dveře a pak bych viděla. Ale neseděla bych doma a neříkala si, co kdybych, co by bylo. Můj život je jedno velké CO KDYBYCH. A já už nechci. Nechci si říkat „co kdybych“, ale chci říkat: „Ach jo, cos to zase provedla? To byla panečku jízda!“

